

Hobby

Eind jaren zestig werd ik door mijn vader voor de eerste keer meegenomen naar het voetbalveld van S.D.S. , toen nog gelegen aan de Meenthorsterweg in de Valk.

Vanaf dat moment is het voetbal mijn leven gaan beheersen, tot enkele weken geleden, toen is er veel veranderd, ik zal proberen u een inzicht te geven hoe dat is gegaan.

Mijn vrouw en ik slapen al een kleine dertig jaren onder een grasgroen dekbed met in het midden een cirkel en een witte stip, op alle vier de hoeken van ons bed staat een vlaggetje om het idee te geven dat het een voetbalveld zou moeten zijn, op de deuren van de slaapkamers hangt een bordje met de tekst "kleedkamer 1, kleedkamer 2 enz. op de deur van de badkamer staat "douchecabines", om warm water te krijgen moeten we onze hand voor een sensor houden en dan komt er gedurende 2 minuten een hoeveelheid warm water uit.

We zitten trouwens aangesloten op de leidingen van sportservice Ede, die de boel af en toe door spoelt tegen de legionella bacterie, en 1 keer per jaar komt Henk Schreuder langs voor de grote schouw.

Als 's morgens de wekker afloopt hoor je een scheidsrechters fluit die het begin van de wedstrijd inluid, rond een uur of 10 wordt er een kleine drinkpauze ingelast, waarnaar er om 12 uur tijd is voor een kwartiertje pauze. Na die 15 minuten beginnen we aan de tweede helft, en tegen 5 uur klinkt meestal het eindsignaal en kunnen we terug kijken op een goede wedstrijd.

Nu gebeurt het af en toe wel eens dat er in de reguliere speeltijd niet gescoord wordt, en dan moet er 's avonds als de kinderen op bed liggen een verlenging worden gespeeld , onze kinderen hebben trouwens geen namen, die luisteren naar de letter van het elftal waarin ze hadden moeten spelen de oudste noemen we momenteel "B" en de jongste "D", maar even terug naar de verlenging, als een technisch begaafde middenvelder fluistert mijn vrouw dan zwoele romantische woorden in mijn oor als "oh trainer", of " oh technisch directeur" of iets in die toonaarden.

Gelukkig is het nog niet voorgekomen dat er tijdens de verlenging ook niet gescoord werd, en dat eventuele strafschoppen de beslissing zouden moeten brengen, maar ik merkte de laatste tijd wel dat het wat moeizamer ging, en zoals het een goede trainer betaamd legt hij altijd de schuld bij een ander, en nooit bij zichzelf.

Niet dat mijn vrouw niet de goed in de wedstrijd zat, maar voor het geval dat, had ik op onze slaapkamer door Jeroen Morren een kleine dug-out laten plaatsen waar ik 2 goed uitziende jonge dames had geplaatst. Mijn vrouw keek vol verbazing en vroeg enigszins verontwaardigd wat daar de bedoeling van was, en op een rustige kalme toon die een goede manager kenmerkt legde ik haar uit dat als ze wat minder ging spelen, we het zouden kunnen overwegen om een wisselspeler in te brengen, tevens ben ik van mening dat als je een bank tevreden wil houden je ze af en toe wel mee moet laten spelen.

Geheel in stijl met de voetbalcultuur die er bij ons hangt gooide ze haar spullen in de hoek, en schreeuwde dat ze een gesprek wilde in het bijzijn van haar zaakwaarnemer.

Die zaakwaarnemer bleek een advocaat te zijn, die mij haarfijn vertelde dat als ik niet onmiddellijk met die flauwekul stopte, en mij niet ging gedragen zoals het een volwassen kerel betaamd, dat ze dan op zoek ging naar een andere club.

Na een korte bestuursvergadering leek het mij toch verstandiger om de basis maar te laten zoals die al 30 jaar is, en heb mij voorgenomen om het voetbal en ons gezinsleven duidelijk te gaan scheiden, we slapen nu weer onder een dekbedje van de Hema met een bloemetjes motiefje, en ook alle andere dingen die ook maar enigszins met voetbal te maken hebben heb ik verwijderd en alles is weer zoals het in elk normaal gezin zou moeten zijn.

Zo blijkt wel dat het hebben van een hobby mooi is, maar het moet niet je hele leven gaan beheersen.

Martin van Milligen